

...—
Розділ 1.
ЕТИМОЛОГІЯ ЕТИКЕТУ²
—◆—

«Етикет» походить від «етикетки». А етикетки — це такі папірці, що їх на щось клеять, аби щось про це сказати. Наприклад, що оцей зошит — з математики.

² Етимологія вивчає, звідки взялось якесь слово. Воно може походити з іншої мови, як, наприклад, саме слово «етимологія», що прийшло до нас із грецької. (До речі, не все, що ти читаєш, — правда. Те саме стосується і цієї книжки. Тож не вір одразу ж усьому, що я розказуватиму тобі про етимологію слова «етикет»: це може виявитися дурницею.)

Або що ось у цьому слоїку — ожинове варення, а не полуничне. Це зручно.

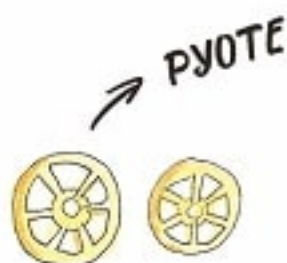
З етикетом — те саме: він щось каже про щось, і це теж зручно³.

Якщо ти залишишся сидіти за столом, поки всі закінчать їсти, то, наприклад, даси зрозуміти, що тобі подобається бути за одним столом із цими людьми, навіть якщо ти вже відчуваєш ситість. І що цим людям не треба їсти поспіхом, бо тобі дуже приємно бути з ними.

(Але це не означає, що треба спеціально тягти kota за хвіст чи аж надто захоплюватися й починати будувати вежі з пюре чи запускати горошком у м'ясному соусі в сусіда навпроти.

³ Насправді «етикетками» колись називалися спеціальні картки із переліком обов'язкових правил поведінки. — Прим. редактора.

Діти-італійці

На перший погляд здається, ніби італійським дітям страшенно пощастило: вони живуть

у країні найсмачнішого морозива і чи не щодня їдять піцу чи пасту. Але саме про такі випадки кажуть: «не так сталося, як гадалося».

Бо пасту італійським дітям **НЕ МОЖНА РІЗАТИ**.

ОРЕК'ЕТЕ

КОНКІЛЬЄ

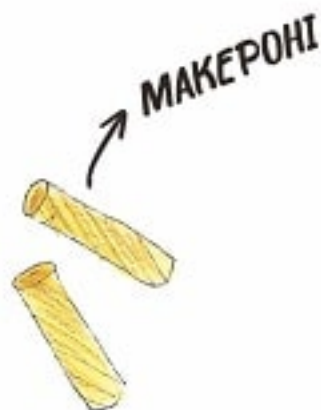
Я тут багато не розводитимуся про різні види італійської пасты, але ти й так можеш уявити, що правило «**НЕ МОЖНА РІЗАТИ**» не надто складне, коли йдеться

про руоте, пене, фарфале, конкілье, фузілі, рігатоне, макероні та орек'ете. Та все стає набагато складнішим із фетучіні, спагеті, лінгвіне, спагетіні, папарделе й тальятеле.

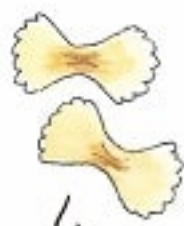
РІГАТОНЕ

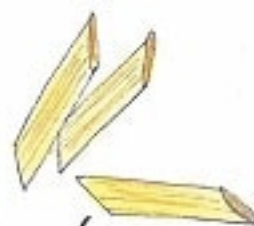
ФУЗІЛІ

МАКЕРОНІ

ФАРФАЛЕ

ПЕНЕ

Зрідка, але буває так, що дорослі заводять досить цікаві розмови. Коли йдеться про Дітей, наприклад. Тоді вони навмисне вживають Складні Слова, якщо ти чуєш. А якщо здається, що розмова стає надто цікавою, мама чомусь ураз переходить на якусь незрозумілу мову.

Часто у таких випадках має сенс насторожити вуха, бо тато зазвичай не одразу розуміє, чому його дружина раптом говорить іншою мовою. Це та мить, коли ти ще можеш вловити уривок важливої інформації.

ПРИКЛАДИ ВАЖЛИВОЇ ІНФОРМАЦІЇ:

- ШО НЕЗАБАРОМ ВИ (МОЖЛИВО) ПІДЕТЕ ЇСТИ МОРОЗИВО,
- ЯКОЇ ДУМКИ ТВОЇ БАТЬКИ ПРО ГОСТЕЙ, ЗА ЯКИМИ ШОЙНО ЗАЧИНИЛИ ДВЕРІ,
- ЯКИЙ ПОДАРУНОК ТИ (МОЖЛИВО) ОТРИМАЄШ НА СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ.

Але тут твоя мама говорить раптом щось невиразне на кшталт:

«У маленьких горщиків ВЕЛИКІ вушка»¹⁷

¹⁷ Це означає, що діти чудово чують речі, які їм не слід чути.

Або показує очима на тебе (батьки таке вміють: показувати очима на когось), і твій тато раптом теж починає говорити незрозумілими словами.

ПРОБЛЕМА 2: НЕСКІНЧЕННІ РОЗМОВИ ДОРΟΣЛИХ

Розмови дорослих не лише страшенно нудні, вони ще й тривати можуть нескінченно. Дочекатися паузи в розмові дорослих дуже, дуже важко.

Якщо ти дочекаєшся паузи, то справа за тим, аби *мерщій* вставити своє слово.

Кращої поради я, на жаль, дати не можу.

ПРОБЛЕМА 3: ЩО Є НАГАЛЬНОЮ ПОТРЕБОЮ?

Отже, розмову дорослих можна перервати лише у випадку нагальної потреби. Але що воно таке: нагальна потреба?

Якщо ти не можеш відшукати планшет¹⁸ або тобі захотілося чипсів, це — нагальна потреба?

¹⁸ Або книжку з розмальовками, якщо ти — дитина не цього часу.